

## POSTANOWIENIE

31 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 31 sierpnia 2023 r. w Warszawie  
w sprawie ze skargi M. D. i J. D. o stwierdzenie niezgodności z prawem  
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie  
z 18 grudnia 2018 r., XXVII Ca 2079/18,  
wydanego w sprawie z powództwa N. S., J. S., J. S.1, W. D., Z. D., M. D.  
i J. D.  
przeciwko Syndykowi masy upadłości S. sp. z o.o. w upadłości w W.  
o zapłatę,

**1) odrzuca skargę,**

**2) zasądza od skarżących M. D. i J. D. na rzecz pozwanego  
Syndyka masy upadłości S. sp. z o.o. w upadłości kwoty po 240  
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania  
przed Sądem Najwyższym z odsetkami w wysokości odsetek  
ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia  
doręczenia odpisu niniejszego postanowienia powodom  
(skarżącym) M. D. i J. D. do dnia zapłaty.**

[PG]

[ms]

## UZASADNIENIE

Powodowie J. D. i M. D. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawie z 18 grudnia 2018 r. (sygn. akt XXVII Ca 2079/18). Skargę oparli na zarzucie naruszenia: przepisu prawa materialnego, to jest art. 3 ust. 2 lit. A i B rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów oraz przepisów postępowania, to znaczy art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszzechstronny, z pominięciem zgłoszonego dowodu z przesłuchania stron, co uniemożliwiło stronie powodowej wykazanie swoich uprawnień odszkodowawczych oraz usunięcie wątpliwości Sądu drugiej instancji. W rezultacie powyższy wyrok Sądu Okręgowego Warszawie zaskarżyli w części, odnośnie do jego punktów: I tiret: 2 i 4 oraz II, to jest w części oddalającej apelację wywiedzioną przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Artykuł 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. wprowadza sześć koniecznych elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zgodnie z tym przepisem skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części; przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne; uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania skargi wymienione wyczerpująco w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z wymagań przewidzianych w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.; z 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, niepubl.; z 28 lutego 2012 r., I CNP 62/11, niepubl.). Wniesiona skarga spełnia tylko niektóre z wymienionych wymogów. W związku z tym trzeba podkreślić, że zgodnie z art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Jest to wymaganie konstrukcyjne skargi, odrębne od wymagania przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia, przewidzianego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. i nie może być z nim utożsamiane. Oznacza to, że nie spełnia wymagań konstrukcyjnych skarga, w której wskazano podstawy skargi, przytaczając naruszone przepisy prawa oraz uzasadnienie podstaw, lecz nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, także w sytuacji, gdy są to te same przepisy, które wskazano w podstawach skargi. W rozpoznawanej sprawie strona skarżąca nie wskazała przepisów prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny. W ramach kilku podstaw skargi zarzuciła naruszenie prawa procesowego lub materialnego, ale z żadnego elementu skargi nie wynika, z którym z przepisów Sąd Najwyższy ma uznać niezgodność zaskarżonego wyroku. Należy podkreślić, że spełnienie przesłanki przewidzianej w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga umieszczenia w skardze osobnej jednostki redakcyjnej, odrębnej od wskazania podstaw skargi i ich uzasadnienia, w której wskazane zostaną przepisy prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny. Tego wymogu skarżący nie wypełnili.

W przedmiotowej skardze strona powinna także uprawdopodobnić wyrządzenie szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Do spełnienia omawianej przesłanki konieczne jest

istnienie szkody w chwili wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie jest zatem wystarczające powołanie się w skardze na samo zagrożenie wystąpienia szkody, choćby było ono realne. Taki wniosek wynika z wykładni literalnej powołanego przepisu dokonywanej w związku z art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. i art. art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c., w których ustawodawca powtórzył zawarty w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zwrot „została wyrządzona szkoda”. Sformułowanie to świadczy o tym, że skarga przysługuje stronie tylko wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem została już stronie wyrządzona szkoda (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z 4 sierpnia 2009 r., II CNP 43/09, niepubl., z 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, niepubl., z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141 i z 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110). Skarżący powinien przy tym przedstawić dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, niepubl. i z 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biul. SN 2006, nr 6, s. 8). Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnili, stwierdzając, że w ich ocenie na skutek wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie wyroku doznali szkody majątkowej w kwotach po 250,00 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 12 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto należy zauważyć, że w skardze nie zostały powołane żadne dowody, które miałyby uprawdopodobnić wystąpienie szkody w majątku skarżących. W efekcie trzeba podkreślić, iż okoliczność, że wydano orzeczenie niekorzystne dla strony, nieuwzględniające jej żądania lub zajętego w sprawie stanowiska, nie jest równoznaczne z poniesieniem szkody w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. Nieuzyskanie przez stronę w postępowaniu sądowym oczekiwanej ochrony prawnej nie musi prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego. Poniesienie takiego uszczerbku w związku z nieuwzględnieniem roszczenia strona powinna wykazać, czego skarżący nie uczynili (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 29 czerwca 2016 r., IV CNP 2/16, niepubl.; z 5 grudnia 2016 r., I CNP 15/16, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c., odrzucił skargę rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1, § 1<sup>1</sup> i § 3 w zw. z art. 99, 391 § 2 i, 389<sup>21</sup> i 424<sup>12</sup> k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 5 pkt 2 w zw.

z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 20 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

[PG]